

LA CAMPANA DE GRACIA.

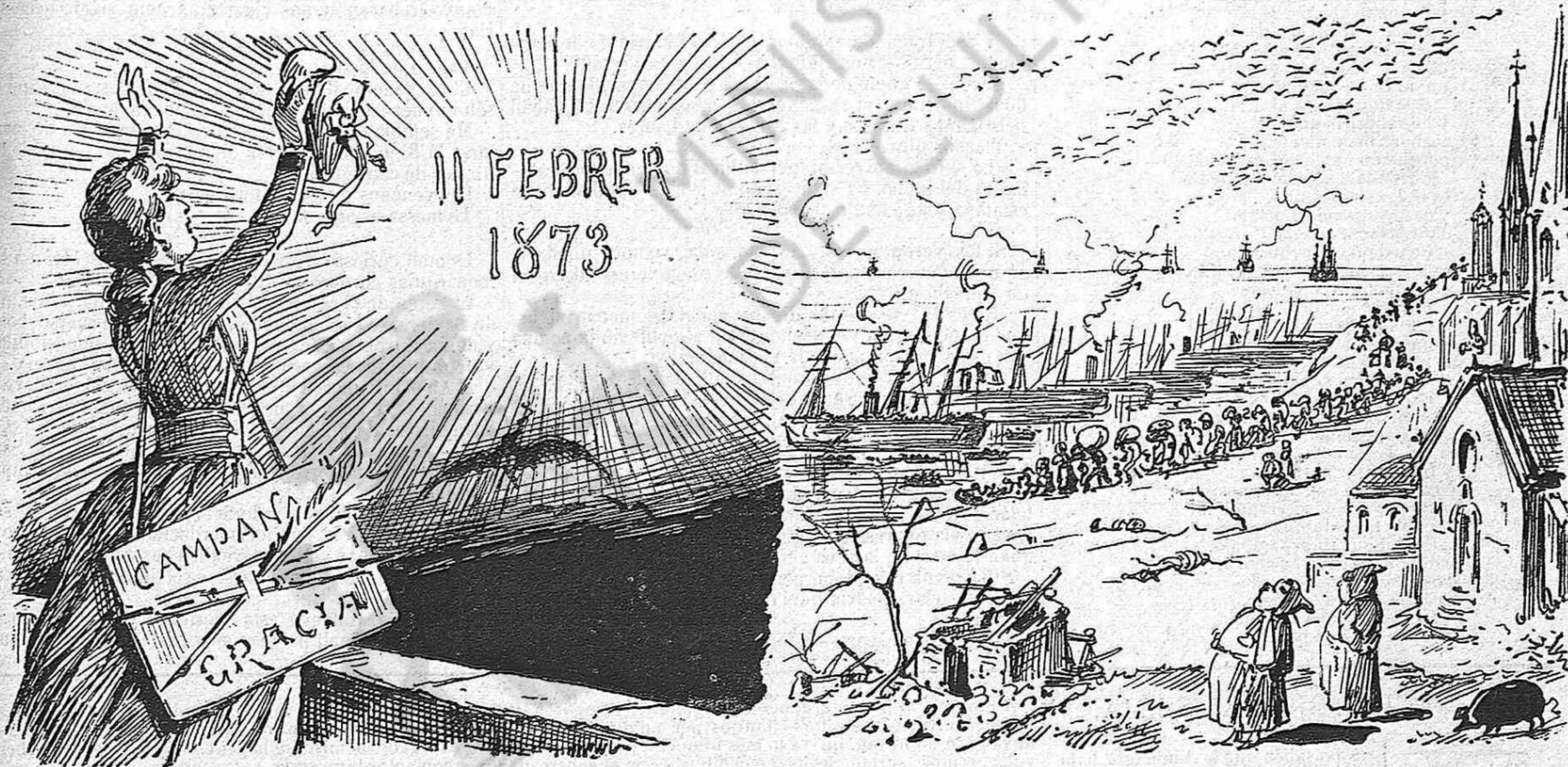
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesseta
 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ACTUALITATS.

La CAMPANA DE GRACIA saluda aquesta fetxa memorable ab tota la efusió del seu cor.

Aixís vá la Espanya de avuy dia: los treballadors emigran y 'ls ganduls se quedan.

L' ONZE DE FEBRER.

Timbre de gloria será sempre per la gran familia republicana lo naixement de aquesta institució, filla espontánea de la legalitat, premi concedit á la paciència

ny any més. Y ja 'n van setze de la fetxa memorable en que la nació soberana proclamava pacíficament la primera República espanyola.
 No sigui menester per efectuar un cambi tan radical, ni la efusió de sanch, ni la perturbació del ordre públich.

y á la cordura de sos partidaris. Perque no hi ha que olvidar, ni es possible perdre de vista, que si la monarquia de D. Amadeo de Saboya no pogué sostenirse més temps respirant l'atmosfera democrática, tan fatal sempre á las institucions históricas, l'herencia havia de caure necessariament en mans del partit que més digne d'ella havia sabut ferse, al concedir son benévolo apoyo á las situaciones més liberals de la monarquia democrática.

Una vegada més quedá demostrada la virtut de las sábias tendencias evolutivas y la seva superioritat sobre 'ls impulsos revolucionaris.

Cego será qui s'obstini en desconeixer que 'l triunfo 's degué principalment á la habilitat de Castelar, Figueras y Pi y Margall, que desde 'l Directori del partit entrenaven desbordaments, moderavan impaciencias y condemnavan totas las rebeldias, practicant aixís una sana y correcta política d'evolució.

Y si més tart, lograt ja 'l plantejament de la República, en moments de gran perill en que la patria 's veyia envolta en dos distintas guerras, alguns dels indicats prohóms no tingué la fortuna de desplegar tota la ener-

gia que imposavan las circunstancias; si sobreposantse als elements sensats, havia de permetres que s'alsessin bullidoras intemperancias, creant cada dia un nou conflicte y una nova causa de divorci de la opinió sana del país, fins al punt de posar en imminent perill la vida de la República, culpa no siguié dels elements que després de haver fet tot lo possible per adquirirla feren també tot lo imaginable pera conservar-la.

Més no es aquesta l' hora de las recriminacions. Val més que siga l' hora de las ensenyansas. Obrin los ulls los que 'ls tinguin tançats: tréguinse la vena de la passió los qu' estigan cegats per ella. Aquell triunfo del any 1873 siguié fácil perque á las horas predominavan en la gran massa del partit fortas corrents de inteligencia, de unitat y de disciplina. La existencia de la República siguié efimera per haver desaparecut aquestas corrents quan més necessarias eran.

Avuy, per desgracia nostra, hi ha qui persisteix en los mateixos errors funestos que tan cars havian de costarnos: hi ha qui considera sospitosa la política evolucionista, sábia, prudent y sensata que al any 1873 nos

valgué un éxit: hi ha qui té obligació de coneixer lo cami pla, y no obstant se 'n aparta. Pitjor pèls que aixis procedeixin.

Nosaltres no trobém avuy millor manera de honrar la fetxa memorable del 11 de febrer, que afirmant-nos més y més en la política democrática, en sumar las nostras forsas a las de tots los partits que més empenyo demostrin en impossibilitar la vinguda de una nova reacció; en fer actes de virtut y de civisme que 'ns conquistin las simpatias y la confiança de la opinió pública; y fixa la mirada en los ideals republicans, sense abdicacions, ni defalliments, podrém tardar més ó menós, pero al fi lograrém *republicanisar* al poble espanyol, posar la forsa del progrés al nostre servey y fundar una República, tan com més costosa de obtenir, més sólida, fecunda y respectada.

P. K.

AL GENERAL SALAMANCA.

CARTA D' UN «AMERICANO.»

Sé, querido general, que 'l seu papel á fet suba y que pronto se 'n va á Cuba de virey universal.

A la vritat no me explico que hoy se decida á aná allá, després que poco temps há me li dieron aquel mico

Pero en fin, usted es un payo y en aixó no m'hi entrometo, pues cualquiera sugeto pot fer de su capa un sayo.

El caso es que usted va allá á engiponá aquel tinglado, y aquest paso, bien mirado, se li tiene que agrahí:

Pero ¿ya ha pensado usted el muerto que se echa encima? yo 'n sé un poquito la prima y le compadezco á fé.

Comience por figurarse que al encontrarse á n' allá, después de mucho escullí, no sabrá de quien fiarse.

Y si quiera tirá al dret y moralizar la quente, acabará malamente, porque no hay un pam de net.

En Cuba 'l que buscan todos es hacer su pacotilla, y després ¡ancha Castilla! abur y fuera incomodos.

Cualquiera mentecato sabe que aná allá es gronxarse, echar l' am; redondearse y largarse al cap d' un rato.

Que hay bandidos es verdad y una verdad molt antigua; pero ¿sab? nó á la manigua, sino á dentro la ciudad.

Pulan unos fulanos que merecen mucha tranca... ¿Qué hará siendo Sala-manca si allí 'l que falta son manos?

Usted potser mandará cosas que ya aplaudiremos; pero hé ¿qué 'n sacaremos si nadie las cumplirá?

Cregui que tendrá trabajo, usted que es persona activa, desde la Vuelta de arriba hasta la Vuelta de abajo.

La cosa está ya tan sucia, que por sacarne partit

té que tener bastant pit, mucho puño y mucha astucia. Allí hay un galimatias que han sigut molts á formarlos, y no más apedassarlo ya es asunto de alguns días.

No sé fe de ningún, no crea á nadie de ré, hágasele todo usted y así anirá més segú.

O sinó dentro de poco, viendo que no 'n pot sortí, tendrá que tornar por 'qui marejat y medio loco.

C. GRMA.

o diputat Sr. Mellado ha presentat al Congrés una proposició de lley establint qu' en totas las poblacions de més de 8,000 ànimas no pogan ser reelegits los regidors, sinó després de quatre anys de haver deixat de serho.

A vosaltres vos ho dich, oh nobles y constants regidors de Barcelona, que veniu exercint lo càrrech, com si fos una propietat. Si arriba á ser lley la proposició Mellado, quatre anys podréu ser regidors; pero 'ls quatre que vingan després tindréu de miravros com los altres remenan las cireras.

Y lo qu' es quatre anys de dejuni, no hi ha regidor que 'ls resistèixi.

¡Y cóm tracta de aprofitar lo *Brusi* lo triunfo de Boulanger, per posar en ridícul al sufragi universal.

Segóns lo gueto de la premsa barcelonesa, lo que ha donat lo triunfo al ex-general, son sos passeigs á caball pèls Camps Eliseos y las cansóns de Paulus.

Y acaba dihent:

«Lo sufragi universal personificat pèl poble més inteligent del globo, ha sigut seduhit per un caball de bona estampa y un cantor de café.»

Si fos veritat aquesta espatxada, sempre quedaria en péu una consideració que de retop. fereix al *Diari de Barcelona*.

¿No están cansats de dir los mateixos monárquichs, que la monarquia viu deslumbrant al poble ab la pompa y l' esplendor propis de la institució?

Donchs l' efecte de aquell caball blanc y de aquella cansó de café, no son més ni menos que ressaltis de la fanfarria monárquica, ressaltis que aniran desapareixent tan com més s' arrelli la República.

Un periódich conservador está cremat perque en Castellar no va á Palacio a donar las gracias á la Reyna regent per la expressió de pesam que aquesta va enviarli quan la mort de la seva germana.

Si la Reyna regent en persona hagués anat á visitar á n' en Castellar, podria queixarse 'l periódich conservador; ara no.

La Reyna va expressar lo seu condol per conducto de

'n Sagasta, y per conducto de 'n Sagasta, en Castellar li ha donat las gracias.

Així ho vol la educació y es un medi que m' agrada; s' agraxeix una atenció y no 's dobla l' espinada.

Tothom crida y reclama contra la lley de alcohol. Al últim l' eco de aquests clamors arriba á Madrid, y 'l ministre de Hisenda s' ocupa del assumpto.

Assumpto grave que reclama grans remeys ab tola urgencia; y no obstant ¿qué fa 'l ministre de Hisenda? Aplicarhi panyos calents.

Ell ja ho veu que la lley es mala; ell ja ho coneix que no la vol ningú.

Pero amigo, s' ha de tenir paciencia. La lley es filla de las Corts y sols las Corts poden reformarla... y las Corts están ara tan ocupadas, qu' ell no veu medi de distreurelas. Y ademés ¿qué 's diria si 'l govern influhis sobre 'ls Diputats y 'ls Senadors?... ¡Oh y en lo nostre país que 'ls pares de la patria tenen un esperit de independència tan admirable!...

Així per aquest estil aná expressantse D. Venanci, anyadint que seria convenient no 's fessin novas manifestacions per evitar puga dirse que 'ls interessats exerceixen pressió sobre 'ls Cossos legislatius.

Pero D. Venanci, si 'l malalt no 's queixa, ¿cóm será possible que ningú 's fassa càrrech de que pateix?

Jo, al lloch dels exportadors y dels industrials prescindiria de manifestacions inútils y de gastar paper sellat en exposicions que tampoch se llegeixen.

¿Volen un medi segur de ser atesos? Enténquense ab las cigrerras. Procurin que las cigrerras armin una bullanga demanant la abolición de la lley dels alcohol, y 'l govern, com sempre, cedirá á las sévas pretensions.

Lo medi es senzill, eficas y barato. A copeta per monyo trobaran tantas cigrerras com sigan necessarias.

Vamos, ja hi som.

L' ex-general Boulanger, diuen, ha descubert que 'l seu cuyner particular tractava d' envenenarlo.

Me sembla que un home com ell que tracta de menjarse la República francesa de una bocada, no ha de tenir por de cap mena.

Los venenos no poden ferli efecte.

Té massa estómach.

Es molt curiosa la revista que passa *El Globo* á las monarquias europeas á últims del present sigle.

L' heréu de la corona de Austria se suicida. Lluís, rey de Baviera se suicida també, després de tornarse boig, y deixa 'l trono de fet á un oncle vell casi imposibilitat, y de dret á un seu germá més dement qu' ell mateix.

A Alemania moren en poch temps dos emperadors, y á las pocas senmanas corren murmulls sobre las condiciones físicas é intelectuales del seu heréu.

La soberana de Russia, desde la catástrofe de Sant Petersburg viu aterrorizada y 'l seu espós está sempre ab un ay al cos.

De boig se tilda al rey de Servia, qu' entrega 'ls secrets del talem á la pública mordacitat. Y sobre 'ls reys de Portugal davan alguns periódichs extranyas noticias é informes que van aqressurarse á rectificar las embaixadas respectivas.

Lo rey de Holanda está morintse y la sucesió al trono crea en aquell país las més tristas preocupacions

UNA NACIÓ ORIGINALÍSSIMA.

A ho saben que la lluna está habitada?

Pues si no ho saben, desde ara 'ls ho participo. Aquesta inmensa hostia enganxada en lo firmament, que mirada desde 'l Pla de la Boqueria sembla un llum eléctric que fa mala cara, no es més que un món ab la seva gent, las sévas costums y la sévas divisions co-

rresponents

Dirlos per quin conducto n' hi adquirit noticias frescas y positivas, sería empresa massa llarga. Basta la mèva honrada paraula de catalá (no benemérit) perque creguin la narració que vaig á ferlos, y que no deixa de tenir lo seu intríngulis.

A la lluna hi ha varias nacions. Las unas marxan bé, las otras no hi marxan tan. las otras están péssimament organizadas. Totas tenen lo seu govern y una constitució pèl seu us particular, si bé sembla que 'ls governs fan de la constitució 'l mateix cas que nosaltres fem del paraygua, que 'ns hi amparém quan plou y quan no 'l necessitem lo tiré de revés.

Entre las nacions que figuran en la lluna, n' hi ha una que té una organizació especialíssima: d' aquesta vaig á parlar als mèus lectors.

Lo poble en qüestió 's diu *Embütia*. No sé si aquesta paraula es derivada d' *embui*; si no ho es, ho sembla.

Allí hi ha govern representatiu y liberal. Vol dir que 'l govern té *libertat* de fer lo que li acomoda y representa tants papers ridiculs com pot.

A Embütia hi ha un sistema electoral molt cómodo. Lo govern convoca als electors citantlos per tal dia. Aquests hi van... ó no hi van, qu' es lo més freqüent; pero siga com vulga, sempre surten elegits los candidats que al govern li sembla bé.

En altres pobles vehins, quan las autoritats falsejan lo dret electoral hi ha un daltabaix que fa tremolar tota la lluna. A Embütia nó: si 'l govern falsifica las eleccions tothom calla, si no las falsifica... nó sé sab lo que passa, perque es cosa que no ha succehit may.

A consecuencia de tot aixó, 's veu ab la major naturalitat que un *embütia* á qui ningú coneix, representa una comarca y parla en nom d' ella y demana que li augmentin la contribució, protestant que 'ls seus electors no saben que ferse dels diners.

Devegadas un *representant* que 's dona vergonya del paper que fa, decideix solicitar tal ó qual cosa al ministre, en favor dels que hipotéticament l' han elegit. Llavors s' entaulan diálechs deliciosos. Aquí va una mostra.

Diputat.—Desitjaria que 'l senyor ministre remediés tot lo possible la trista situació del poble que represento, que la está ballant molt magre.

Ministre.—Encare que la balli magre, aixó de poguer hallar ja es consolador. Pero en fi, no vull ser inconsiderat. Nombraré una comisió de deu individus qu' estudihi la situació de la comarca á que 's refereix y quan haja donat dictamen, resoldré lo més oportú.

Diputat.—Me sembla poch aixó ¿No podria fer alguna cosa més?

Ministre.—Vull ser deferent ab vosté; faré algo més. Així com la comisió havia de ser de deu individus, la faré de dotze.

Aquí 'l diputat dona las gracias al ministre y 's queda d' alló més satisfet.

Los que governan á Embütia tenen un llibre que 's titula

Art de governar bé. Los ministres cada dia 'l llegeixen... y s' esforsan en ferho tot al revés de lo que diu lo llibre.

A causa de la miseria, la gent emigra. Pues lo govern vinga fomentar la miseria

La fabricació dona pa á molts families. Donchs llenya á la fabricació.

¿S' averigua que algú 's guanya la vida negociant ab y? Desseguida 's busca la manera de destruir aquest negoci.

¿Que las farinas del país no 's poden vendre? Apa, á facilitar la entrada de las farinas extranyas, á fi de que encare 's venguin menos.

A pesar de la natural mansuetut y resignació dels *embütians*, devegadas arriban á empiparse una mica, no més una mica y demanan al govern que tingui un xich més de caletro.

¿Si? Pues llavors lo govern los aixafa encare més per exigents, revolucionaris y egoistas.

Es dir que si callan, reben perque callan, y si xillan reben més perque s' han atrevit á xillar.

Pèl demés, *Embütia* es una nació sumament amena y divertida. Los governs fan lo que volen del país, y 'l país en lloch d' espavillarse y ferse respectar s' entreté mirant los fochs artificials que disparan los ajuntaments ó sentint llegir versos en certámens literaris que 's celebran ab aterradora freqüencia.

Altra cosa sé d' *Embütia* que diria si tingués temps, pero 'l lector que sigui curiós, ab las indicacions que li dono, podrá veure lo que passa allí, ab los seus propis ulls.

Embütia es molt fácil de trobar. No han de fer més que sortir al balcó de casa seva, y mirar,

No al cel; á terra.

'S veu desseguida.

FANTÁSTICH.

Quan la reyna Victoria acluqui 'ls ulls, desapareixen los lassos que uneixen al poble anglés ab la monarquia.

Lo rey de Rumania no té descendencia: 'l de Suecia y Noruega lo mateix que 'l emperador del Brasil conservan atribucions purament nominals havent descendit en realitat fins a ser una especie de presidents de República.

Un sol rebrot, y encare no molt robust ha conseguit la vigorosa casa de Saboya.

Tal es l' estat de la institució monàrquica a fins de siglo XIX.

«La naturalesa—diu *El Globo*, ab sa lògica incontrastable y sas inflexibles lleys de selecció ha completat ó està a punt de completar l' obra magna de la revolució francesa, y desdenyant las violencias de aquesta, rectificadora y arrodoneix los seus treballs dintre de la mateixa centuria.»

Durant l' últim mes de janer la deuda flotant ha augmentat uns 32 milions de pessetas.

Res, una friolera. Una mica més de un milió de pessetas diari.

Y de un càrrech tant pesant ne diuen *deuda flotant!*

S' ha obert de nou havent sigut objecte de grans millores lo restaurant *Gran Continental*, situat en la cantonada de la Rambla de Canaletes y carrer de Fontanella. L' establiment corra actualment a càrrech del Sr. Soler y Camí qu' en lo *Parch de la Montaña* y altres fondas y restaurants ha deixat ben sentada la seva fama. Lo dinar de inauguració, al qual tinguérem lo gust de ser invitats, sigué una mostra de las bonas condicions que tan crèdit han valgut al Sr. Soler.

CARTAS DE FORA.—En lo poble de Milá (Tarragona) hi ha un rector molt alegre y divertit. Es tan lo que fa riure a las donas que li treballan las pessas de terra, que avuy ja casi no'n troba que vulguin anarhi, de por de trancar-se... per supuesto, de tan riure.—L' altre dia al efectuar un casament, emprengué al nuvi a qui devia una cantitat de palla, dihentli que si no 'l feya franch del deute no 'l casava. Soptat lo nuvi en aquell moment crítich, no tingué més remey que perdonarli 'l deute. Benaventurats los rectors de aquest calibre que d' ells son las ditxas de la terra!

Lo vicari Joanet Maco de Cornellá se ha proposat immortalisar-se. Tornava l' altre dia de donar lo viátich a un malalt y veient al president de la Societat libre-pensadora qu' estava enrahonant ab un seu amic en un hortet situat a més de deu metres del camí, abandonant la comitiva que seguia al combregar, se dirigí al citat president, manantli que 's tragués la gorra. Lo president seguí 'l seu camí sense tornarli resposta, y allá 's quedá en Joanet Maco espantregant sense haver pogut sortir ab la seva. 's en Joanet Maco sapigués lo lleig que 's torna quan fa aquestas rebaqueries de segur que no 's ficaria en camisas d' onze varas!

Mori a Premiá de baix una nena anomenada Francisqueta y no haventhi hagut temps de administrarli 'ls auxilis espirituals lo rector fèn corre que la difunta pertenceria a la secta esperitista (lo qual es una gofia), y a la missa matinal se permeté predicar contra la difunta y sa familia. En un poble fanátich ja sabem lo que aixó significa. Y com 's atreveix a formular tals càrrechs un home que té per majordona a una senyora divorciada del seu marit? Es precís que 'l que vol corretjir als altres, siga incorretjible.—Y a propòsit de aquest rector. S' assegura per Premiá, que a conseqüencia dels molts gastos que li ocasiona 'l seu estat, s' ha vist obligat a augmentar lo préu de las misas. Si 'l tal rector s' ha proposat esquilar a las sevas ovelles, es fácil que ho logri; pero pitjor per ell, lo dia que aquestas no tinguin llana.

A Argentona viuen com a primers del siglo. Per ordre del Ajuntament, compost de federals, zorrillistas y fusionistas se fan tancar los establiments, inclús los cassinos a dos quarts d' onze de la nit. Una ronda composta del agutzil y dos regidors, passada aquesta hora, recorra 'ls carrers y obliga a retirar-se als vehins qu' en ells se troban. Què succediria a Argentona, si en lloch dels liberals governessin los absolutistas? Fins ara la ronda no ha obtingut altre resultat, que agafar los individuos que la componen un costipat de primera. Per lo tan ja ho saben: al lil de jorn y que rondi qui vulga.

TELÉGRAMAS.

Viena, 8.

Vacant la corona d' Austria, Carlos Chapa la voldria; sembla conta ja ab l' apoyo de moitas donas... d' Hungria.

Paris, 8.

Amichs del *brav'* general diuen, per glorificarlo, que algú anava a envenenarlo, pero 'l cop ha sortit mal. No 's creguin tal desgavell: en Boulangé es un tabola y aixó de darli la bola, es bola inventada d' ell.

Buenos-Aires, 7.

Han arribat immigrants; ara 's passejan pel port: si d' aquí un any troban feyna, podrán dir que han tingut sort.

Madrid, 8.

Lo silló de la Academia que 'l Arnal ha deixat fret, diu que 's tracta de oferirlo al senyor Rius y Tauler. Si Rius accepta la oferta,

discurs d' entrada será: —*Modo de exposicions, darse llustre... y no pagá.*

SUICIDI DE UN PRÍNCIP.

A mort del príncep Rodolfo, hereu de la corona de Austria-Hungria, ha tingut lo privilegi de interessar l' atenció del món enter.

Era 'l difunt un jove de uns 30 anys, alt, ros, de ulls blaus y mirada franca, intel·ligent y dolça. Poch amant de las ceremonias cortesanas, cultivava las

letras y las ciencias y era un bon amic dels escriptors y 'ls artistes.

Professava tendencias liberals. Tant com simpatizava ab Fransa, li inspirava repugnancia la política germánica. Desde molt temps lligava molt poch ab l' actual emperador de Alemania.

Estava casat ab una filla del rey dels belgas, de qual matrimoni tenian una nena.

Era molt estimat del poble vienés y Austria-Hungria tenia posadas en ell grans esperansas.

Sa mort ocorregué en una de sas possessions ahont s' havia dirigit en companyia de alguns amichs, a pretext de assistir a una casera.

Al vespre, alegant sentir-se indisposat, se retirá a la seva cambra, é indicá que l' endemá al matí marxessen a casar sens' ell. A l' hora d' esmorsar anaren a cridarlo: no respongué; obriren la porta: lo cadáver del príncep jeya sobre 'l llit: tenia una ferida a la testa y un revólver al costat. En lo revólver faltava una bala.

Se comunicá la noticia a son pare 'l Emperador, y desde 'l primer moment se féu correr la veu de que 'l príncep havia mort de un atac de apoplegia. Hi havia un gran interès en ocultar la veritat del fet. Un periódich de Viena per haver revelat que 'l príncep Rodolfo havia deixat d' existir a mort violenta, sigué suprimit punt en blanch per ordre del govern.

Peró la superxeria durá molt poch. Los mefjes encarregats de practicar l' autopsia del cadáver, despreciant promesas y amenassas, revelaren lo que feya al cas ab una independència que 'ls honra.

A las horas comensaren las conjecturas. Primera versió: lo príncep s' ha suicidat en un rapte de locura. Desde feya molt temps sufría grans dolors de cap, a conseqüencia de una cayguda de caball, y tindria l' enteniment perturbat, quan s' ha clavat un tiro.

Segona versió: lo príncep ha mort assassinat. Feya l' amor a la filla d' un guarda-bosch, y aquest ha venjat la seva honra ofesa.

Tercera versió: la política internacional no es del tot agena a la mort del príncep Rodolfo, que com sab tothom professava tendencias contrarias a Alemania.

Y aixís, per aquest estil, més hi deya qui més hi sabia.

Res de aixó era veritat. Comensá a descubrir-se un raig de llum al saber-se que casi a la mateixa hora que 'l príncep Rodolfo s' havia envenenat una hermosa y distingida dama, la baronesa de Verscera.

Y com entre 'l príncep y la baronesa mediavan relacions molt intimas, de aquest fet se deduhí que 'l doble suicidi era ni més ni menos que 'l desenllas de una tragedia amorosa.

Una vegada més se confirmá la previsió de nostre gran Quevedo, quan ab motiu de qualsevol succés misteriós, preguntava sempre:—*Quié es ella?*

Al arribar a aquest punt, es sumament difícil ressenyar los pormenors que pujan haver mediat en un fet tan extraordinari.

¿Será veritat que la Baronesa, no podent ocultar per més temps l' estat en que 's trobava, no tingué més remey que confessar la seva falta a sa familia? ¿Será veritat que un seu germá, un cop conegué 'l nom del seductor, aná a trobarlo demanantli una satisfacció, y que 'l príncep, en un rapte de caballerositat, no volguent acceptar un desafio a mort, com li proposava 'l seu rival, li prometé qu' estava disposat a ferse justicia ell mateix evitant lo subsegüent escándol?

Aquesta es la versió que ha donat desde un principi un periódich anglés.

En cambi 'ls austriachs diuen que las relacions del príncep ab la baronesa eran conegudas de l' alta societat de Viena. Que la princesa Estefanía, muller de Rodolfo, havia amenassat ab retirar-se al seu país si las tals relacions havian de continuar. Que l' emperador havia reptat al seu fill excitantlo a: rompre ab la seva amant a fi de evitar un espectacle poch edificant a Europa. Y en fi, que 'ls dos amants, impulsats per la passió que sentian l' un per l' altre y hostigats per tots cançons prengueren la mútua resolució de desferse de una existencia que se 'ls feya insoporable.

Aquesta es, fins ara, la versió més generalment admesa. Un periódich de Viena ha publicat una noticia interessant. Lo príncep avants de matarse, escrigué al Jefe de policia del govern austriach enviantli la clau del calaix ahont tenia guardats los seus papers, y autorisantlo per elegir aquells qu' en concepte seu pujan publicarse.

La carta termina ab lo següent párrafo: «Me veig obligat a llevarme la vida. Saludéu en nom meu a tots los amichs y coneguts. Viviu ditxós y que Déu benehesca a nostra amada patria.»

Un detall final. Al cadáver del suicida se li han fet uns funerals espléndits. Prengueren part en las exequias 20 bisbes y 200 sacerdots, oficiant l' arquebisbe de Viena.

La Iglesia, que a tractarse de un pobre diable que s' ha gués suicidat per no poder resistir los sufriments de una

malaltia ó las torturas de la miseria, l' hauria enviat al Corralet dels impenitents, sense una oració, sense un cant, sense un aspergis, tractantse de un príncep víctima de una passió amorosa y més a més ilegítima, tractantse de un suicida de sanch real, s' ha apressurat a tributarli tota la pompa y magnificencia del seu fastuos repertori.

¡Déu tinga pietat dels suicidas!
¡Pero tinguila també de la seva Iglesia que tals exemples dona!

P. DEL O

' atribuheix la següent frassé a Lleó XIII.

«No sé lo que será de la República francesa, si Boulanger arriba al poder suprem; pero 'm consta que la Iglesia no hi perderá res.»

De manera que hasta 'ls capellans están disposats a apoyar al aspirant a dictador.

Ara si que podrém aplicarli aquell redolí de l' auca del *Hijo malo*: «Va con malas compañías.»

Per los carrers de Valencia s' ha passejat una bandera ab lo següent lema: «¡HAMBRE!»

Los fusionistas han vist la bandera, y sense inmutarse han exclamat: «¡HOMBRE!»

Y s' han quedat tan tranquils.

Sembla que 'l rey de las húngaras no está prou content de la companya de 'n Llauder en lo periódich *El Correo español*.

Sacrifiqueu vostras bossas, passéu trenta mil molestias, féu grans favors a las bestias... y 'us ho pagarán a cossas.

Ha indicat en Martinez Campos que si li donan lo mando de Filipinas, l' acceptará.

¡Ara vejin!... ¿Creurian que si a mi 'm donessin lo bitllet de la rifa que ha de treure la grossa l' acceptaria també?

Lo millor que podria ferse per resoldre las qüestions pendents entre en Romero Robledo y en Sanchez Beldoya, era desafiarse.

Peró no a pistola, ni a sabre, ni a floret; sino a calxaladas.

Un desafio a menjar era la solució més digna de tals personatjes.

Després de haverli donat un ápat, ara tracten de oferirli una corona.

Ja s' ha obert una suscripció pública: ja hi ha comissions que van y venen y buscan y rodan y comprometen a tot vitxo vivent.

Un marqués sense corona, es com un gall sense cresta.

Lo marqués de Olérdula tindrà corona pesi a qui pesi.

A tots los dependents del municipi se 'ls invita a suscriure's. Pero aixó si, la suscripció es voluntaria... sols que al que deixi de suscriure's ja sab lo que li toca.

La suscripció s' ha organísat tan bé, y 's respecta hasta tal punt la voluntat dels dependents del municipi, que s' han repartit uns talonaris perque als inviduos de las brigadas se 'ls desconti un dia de sou al pagarlos lo jornal.

Lo marqués de Olérdula 'l dia en que li presentin la corona, podrá fer un discurs conmovedor.

Per si li conve, li regaló 'l següent párrafo, que produbirá gran efecte:

«Agradezco tanto más esta diadema, en cuanto las perlas que ostenta son lágrimas vertidas por los tiernos empedrados, por los sensibles barrenderos, y por los afectuosos caza-perros, honra y gloria de los funcionarios del Ayuntamiento.»

El *Diario Español* está tan entusiasmado ab en Romero Robledo, que diu que 'l seu jefe es lo Prim de la política.

Jo no sé si en Romero será lo que vol *El Diario español*; pero si pot assegurarse que tots los que 'l segueixen se tornarán *prims*.

Sobre tot, si 'l dejuni continúa.

Los vins italians desembarcats a Valencia y Tarragona, es natural que 'ns sigan altament antipáticos.

Desde 'l moment que contenen such de rahim italiá y alcohol alemany, podém considerarlos com municions de guerra de la triple aliansa.

Per aixó tothom los retxassa. En materia de vins y de política, no volém tractes sino ab Fransa.

Lo qu' es d' acabat ja li tenen; pero no saben quin cap posarli.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-de-la-i-da.
2. ANAGRAMA.—Caretà-Recata.
3. TRENCA-CLOSCAS.—El rapto de las sabinas.
4. ROMBO.—

L
MOLL
MENOS
LONDRES
LLORET
SET

5. GEROGLÍFICH.—Dos ocas tè la Rosa gastant per ellas dos quartos diaris.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Ninotayre y P. Mico; 4 Pepeta dels M.; 3 J. Roig y Sanfeliu, Pep Joseph y C.; Toros de Veureaygua, P. Feliu, y Sicuterat; 2 Pau y 1 no més, Bernat Socas.

ENDEVINALLAS

XARADA.
La noya de ca'l Oñós
tres molt segona-invertida
y no es pas per dir mentida
que la quart-primerados.

La tal xicota 's diu Tot;
y tè una cara bonica
¿creuran que la vull per rica?
No senyors: la vull pel dot.

O. PERA BUFA.

ANAGRAMA.

Lo primer tot, per volar;
lo segon, cambi de bolsa,
y 'l ters serveix per ballar
quan es hèn gran y espayosa.

DEUDET DE REUS

TRENCA-CLOSCAS.

ANA COLLADO DE SIMON.

ARTÉS.

Formar ab aquestas llettras lo títul de una celebrada sarsuela castellana.

J. COCA Y COCA.

PROBLEMA.

Repartir lo número 252 en quatre parts que sumada, restada, multiplicada y dividida cada una d' ellas per un mateix número, dongui sempre 'l mateix resultat.

FIVALLER DE LOS J.

GEROGLÍFICH.

×
CVAI L A
NI
Cv IALA

A. GIBERT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pagés Tendre Vermell, Católich, K. Novas, Paco y Mandria, R. Mallorqui, Pep, Josep y C., E. M. Pistola, Pagés de Sant Climent, Heréu feta, J. Costa, T. Gras B., B. J. S., Rosa Pabellóns, J. Roig y Cordormi, R. Bertrand, Heréu de Galella; Sur leg. Maginet Petit, E. Panicello, Suquet Bó, y J. Bonaba: *Lo que 'ns envian no fa per casa.*

Ciutadans Japet de l' Orga, Pare Feliu, S. Pitarreta, R. L. Lira, Toros de Veureaygua, Quatre Burots, Mejaigior, Ego Sum, Ex-estudiant murri, Bernat Socas, P. Talladas, Un A. Vendrellench, Riera, Perramón y Companyia, V. Mata la C., Nen Tit, F. Tiana, J. T. Anguila, Lluís Salvador y Angelet: *Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutada F. M. (Puigcerda). Ne parlarem la senmana entrant.—Capella prehistòric: L' article va bastant bé.—Llatzer Vert: No 'ns fa 'l pes.—Noy Cabo: Lo de aquesta senmana no serveix: de lo altre no 'ns ne recordem.—J. Staransa: La poesia va bé: la xarada esta mal versificada y s'endavina la solució de una hora lluny.—T. Doy: aprofitarem dos sonets.—Angel de la Guarda: No fila prou bé.—Antoniet del Corral: Lo mateix li dihem.—S. C. y R. y demés firmants de Llansa y de la Selva: Es inútil que insisteixin: nosaltres voldriam complaurels; pero 'l fet es que l' escrit no té condicions per ser insertat.—R. Ramonet: *Faience*, no es ni bronzo ni porcelana; es una especie de terrissa ab barnis ó esmalt cuyta al foc.—P. Valero: (Vilanova). Obra la pessa en nostre poder y quan vulgui pot enviar per ella. A ca'n Lopez li donaran la direcció de ahont ha de recullir-la.—B. Torrens Bolart: La poesia *Nareditch* va; l' altra no serveix.—Cucaracuh: Esta bé; pero no 'es prou del género de la *Esquella*.—J. Puig Cassanyas: Es una mica extravagant pero podria enviar una cosa més corrent? Ja ho sab: ho rebrem ab gust.—Bernat Xinxola: Esta bé.—F. de P. Juanico: Unicament aprofitarem la sentència: l' epigramatich es vell y ho sab tothom y l' epigrama molt forsat.—S. Alsina: Moltes gracias.—J. Piquet: En la poesia que reproduheix hi ha alusions que avuy resultan trasnotxadas. No ho creu vosté aixis mateix?—Parthenia: No va prou bé.—Xavier Alemany: L' hi agrahim l' envió del nou article, y aixó vol dir que 'ns serveix.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.